

Sygn. akt IV U 797/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasiński
Protokolant	st. sekr. sądowy Iwona Chojecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 stycznia 2014r. w S.

odwołania Z. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 4 maja 2011 r. (Nr (...))

w sprawie Z. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala Z. L. prawo do emerytury od 12 kwietnia 2011 r.;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz Z. L. kwotę 300 (trzysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IVU 797/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 4 maja 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił Z. L. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji stwierdził, że wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Od tej decyzji odwołanie wniósł Z. L. domagając się jej zmiany i ustalenia prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania podnosił, że okres pracy od dnia 15 lutego 1985 roku do dnia 31 grudnia 2005 roku został uznany na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach za pracę w warunkach szczególnych, a zakres jego obowiązków wykonywanych w poprzednim okresie od dnia 26 kwietnia 1977 roku do dnia 14 lutego 1985 roku pokrywał się z obowiązkami wykonywanymi w Przedsiębiorstwie (...).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2011 roku Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił Z. L. prawo do emerytury od dnia 12 kwietnia 2011 roku oraz zasądził na rzecz wnioskodawcy od organu rentowego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wyrok ten został przez Sąd Apelacyjny zmieniony, a odwołanie oddalone. Na skutek skargi kasacyjnej wniesionej przez pełnomocnika ubezpieczonego wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie został uchylony, a sprawa przekazana temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Rozpoznając sprawę ponownie Sąd II instancji wyrokiem z dnia 22 maja 2013r. uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 04.11.2011r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. W wytycznych zawartych w uzasadnieniu Sąd Apelacyjny podniósł, że rozpoznając ponownie sprawę Sąd Okręgowy ustali, które z wykonywanych przez Z. L. prac podczas zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w S. od dnia 26 kwietnia 1977 roku do dnia 14 lutego 1985 roku oraz w Przedsiębiorstwie (...) w S. od dnia 15 lutego 1985 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku stanowiły prace w szczególnych warunkach, wymienione w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., a których do tych prac zaliczyć nie można, pamiętając, że niektóre czynności przygotowawcze mogą być uznane za prace w szczególnych warunkach, jeśli są z nimi funkcjonalnie związane. Następnie wyjaśni Sąd, czy te prace w szczególnych warunkach, nawet jeśli kwalifikowane są z różnych pozycji wykazu „A”, świadczone były w ramach tej samej dniówki roboczej i łącznie wypełniały cały obowiązujący wnioskodawcę wymiar czasu pracy. Odnośnie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności niemieszczących się w pojęciu pracy w szczególnych warunkach, ustali Sąd, czy stanowiły one stały element codziennych obowiązków skarżącego, czy też były jedynie sporadycznie zlecane przez przełożonych. W tym ostatnim przypadku, jak argumentował Sąd Najwyższy, nie można byłoby odmówić charakteru pracy w szczególnych warunkach całemu okresowi zatrudnienia Z. L. w wymienionych przedsiębiorstwach. Czyniąc zalecane ustalenia nie może Sąd pominąć zakresów obowiązków przypisanych do każdego powierzonego ubezpieczonemu stanowiska i ich realizacji.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony Z. L. urodzony dnia (...) złożył w dniu 22.04.2011r. wniosek o emeryturę. Do wniosku dołączył świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach oraz świadectwa pracy. Organ rentowy uznał za udowodniony staż ubezpieczeniowy Z. L. w rozmiarze 27 lat, 8 miesięcy i 27 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 13 lat, 2 miesiące i 3 dni okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie uznał okresu pracy ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) w S. w okresie od dnia 26.04.1977r. do 14.02.1985r. jako pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że w spornym okresie ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w S. na stanowisku mechanika do spraw sprzętu. Następnie na zasadzie porozumienia pomiędzy PGK w S. a Przedsiębiorstwem (...) od dnia 15 lutego 1985 roku ubezpieczony rozpoczął pracę w (...), gdzie pracował do dnia 25 maja 2010r. Do roku 1985 (...) wchodziły w skład (...), a następnie zostały wydzielone jako odrębne przedsiębiorstwo. Zarówno w (...) jak i w (...) ubezpieczony wykonywał te same czynności. Zajmował się naprawą pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych w agregatach prądotwórczych, samochodach, kosiarkach do trawy, zagęszczarkach, sprężarkach, pompach szambowych. Naprawiał silniki samochodowe w kanałach remontowych. Wykonywał również prace spawalnicze. Spawał rury, zapory, zabezpieczenia dołów, obudowy do maszyn i urządzeń, elementy samochodów, narzędzia. W ramach jednej dniówki roboczej wykonywał różne prace, ale wszystkie zaliczane do kategorii prac w szczególnych warunkach. Prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań ubezpieczonego (k.145v), zeznań świadków: B. O. (k. 110v), S. S. (k.111), W. C. (k.123v-124), D. Ł. (k. 124-125), akt ZUS, akt osobowych, kart wynagrodzeń, dołączonych akt Sądu Rejonowego w Siedlcach IVP 90/10 i IVP 249/10.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Odwołanie jest uzasadnione. Zgodnie z art. 184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia

1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W ocenie Sądu Okręgowego Z. L. spełnił powyższe warunki. Udowodnił ponad 25 lat okresów składkowych oraz ponad 15 lat okresów pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów dotychczasowych. Sąd dał wiarę zeznaniom ubezpieczonego, że w okresie od dnia 26 kwietnia 1977 roku do dnia 14 lutego 1985r. oraz od dnia 15 lutego 1985 roku do dnia 31 grudnia 1998r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w charakterze spawacza elektrycznego i gazowego oraz mechanika w kanałach remontowych, a także zajmował się naprawą pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych. Zeznania powoda potwierdzili świadkowie: B. O. (k. 110v), S. S. (k.111), W. C. (k.123v-124), D. Ł. (k. 124-125), którzy razem z nim pracowali. Zeznali oni, że ubezpieczony w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę spawacza. Spawał elementy instalacji wodnej, części maszyn i samochodów oraz narzędzia. Pracował ponadto jako mechanik samochodowy wykonując naprawy silników samochodowych w kanałach remontowych. Wykonywał również naprawy w warsztacie gaźników oraz pomp wtryskowych i wtryskiwaczy w silnikach spalinowych używanych w agregatach prądotwórczych, samochodach, kosiarkach do trawy, zagęszczarkach, sprężarkach, pompach szambowych. W ramach dniówki roboczej wykonywał różne prace, ale wszystkie wymienione w załączniku A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze Sąd Najwyższy w sprawie niniejszej stwierdził (k.81), że nie jest uprawniona wykładnia regulacji dotyczącej emerytury za pracę w szczególnych warunkach, która nie pozwala objąć nią również tych pracowników, których pełny wymiar czasu pracy wypełnia nie tylko jeden rodzaj pracy w szczególnych warunkach, lecz również inne rodzaje prac z poszczególnych pozycji i działów wykazu A do rozporządzenia, które pracownik wykonuje stale w zatrudnieniu. Wykładnia ta jest w sprawie wiążąca. Z. L. mieli angaże na stanowiska: mechanik maszyn i urządzeń, ślusarz mechanik, mechanik warsztatowy, mechanik samochodowy. Prace wykonywane na tych stanowiskach nie są wymienione w wykazie A. Należy jednak podkreślić, że dla oceny czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonych mu czynności (tak Sąd Najwyższy k. 77v). Sąd dał wiarę zeznaniom ubezpieczonego i świadków. Zeznania te są logiczne, spójne i wzajemnie się uzupełniają. Znajdują potwierdzenie w zebranych w sprawie dokumentach, w szczególności w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach. Również wypłacany ubezpieczonemu dodatek za pracę w warunkach szkodliwych świadczy o tym, że wykonywana przez niego praca wypełniała znamiona art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Dowodem potwierdzającym wykonywanie przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach jest również wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach wydany w sprawie IVP 90/10. Prace, które wykonywał ubezpieczony wymienione są w załączniku A dział XIV pkt.12, 14, 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). W sumie okresy pracy w szczególnych warunkach udowodnione w trakcie procesu i uznane przez ZUS wynoszą ponad 15 lat. Ubezpieczony nabył więc prawo do emerytury od miesiąca złożenia wniosku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴par.2 kpc orzekł jak w wyroku. O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc w zw. z par. 11 ust.2, par. 12 ust.1 pkt 2, par. 12 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz.U z 2013r. poz.490).